

Liturgia je aktom, ktorý zakladá kompletne celú kresťanskú skúsenosť

Pri generálnej audiencii 3. februára Svätý Otec František zdôraznil, že je potrebné „znovuobjaviť liturgiu“, lebo je pokrmom nášho vzťahu s Kristom. „Liturgia sama o sebe nie je len spontánnou modlitbou, ale je to stretnutie s Kristom. Kristus sa sprítomňuje v Duchu Svätom prostredníctvom sviatostných znakov: odtiaľ pre kresťanov

vyplýva nevyhnutnosť
zúčastňovať sa na božských
tajomstvách.“

23.02.2021

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Viackrát sa v dejinách Cirkvi vyskytlo
pokušenie praktizovať „intimistické“
kresťanstvo, ktoré neuznáva
duchovnú dôležitosť verejných
liturgických obradov.

Často sa táto tendencia odvolávala na
údajnú väčšiu čistotu nábožnosti,
ktorá by nezávisela od vonkajších
slávení, pokladaných za nepotrebnú
či škodlivú záťaž. V centre kritik sa
ocitala nie konkrétna obradná forma,
alebo určitý spôsob slávenia, ale
samotná liturgia, liturgická forma
modlitby.

Vskutku, v Cirkvi možno nájsť určité formy duchovnosti, ktoré nevedeli primerane integrovať liturgický moment. Mnohí veriaci, hoci sa vytrvalo zúčastňovali na obradoch, predovšetkým nedeľnej svätej omši, čerpali pokrm pre svoju vieru a svoj duchovný život skôr z iných zdrojov, devocionálneho charakteru.

V posledných desaťročiach sa prešiel veľký kus cesty. Konštitúcia *Sacrosanctum concilium* Druhého vatikánskeho koncilu predstavuje dôležitý článok tohto dlhého putovania. Komplexným a organickým spôsobom pripomína dôležitosť Božej liturgie pre život kresťanov, ktorí v nej nachádzajú to objektívne sprostredkovanie, aké si vyžaduje skutočnosť, že Ježiš Kristus nie je idea alebo sentiment, ale živá Osoba, a jeho mystérium je historickou udalosťou.

Modlitba kresťanov prechádza cez konkrétne sprostredkovania: Sväté písmo, sviatosti, liturgické obrady, komunita. V kresťanskom živote sa nenecháva bokom telesná a materiálna sféra, pretože v Ježišovi Kristovi sa práve ona stala cestou spásy. Mohli by sme povedať, že sa musíme modliť aj telom: telo je súčasťou modlitby.

Neexistuje teda kresťanská duchovnosť, ktorá by nebola zakorenená v slávení svätých tajomstiev. *Katechizmus* píše: „Poslanie Krista a Ducha Svätého, ktorý vo sviatostnej liturgii Cirkvi ohlasuje, sprítomňuje a sprostredkuje tajomstvo spásy, pokračuje v srdci, ktoré sa modlí“ (č. 2655).

Liturgia sama o sebe nie je len spontánnou modlitbou, ale čím si viac, čím si originálnejším: je aktom, ktorý zakladá kompletne celú

kresťanskú skúsenosť, a preto aj modlitba je udalosťou, je dianie, je prítomnosťou, je stretnutím. Je to stretnutie s Kristom. Kristus sa sprítomňuje v Duchu Svätom prostredníctvom sviatostných znakov: odtiaľ pre kresťanov vyplýva nevyhnutnosť zúčastňovať sa na božských tajomstvách.

Kresťanstvo bez liturgie, odvážil by som sa povedať, je azda akýmsi kresťanstvom bez Krista. Bez Krista v úplnosti. Dokonca i v obrade pri tej najväčšej jednoduchosti, ako ho niektorí kresťania slávil a slávia vo väzeniach alebo v skrytosti domu počas prenasledovaní, sa Kristus reálne sprítomňuje a darúva svojim veriacim.

Liturgia si práve kvôli svojej objektívnej dimenzii vyžaduje, aby sa slávila so zánietením, aby sa milosť, vyliata v obrade, nerozptýlila, ale prenikla do životného prežívania

každého. *Katechizmus* to vysvetľuje veľmi dobre, keď hovorí: „Modlitba zvnútorňuje a osvojuje si liturgiu počas jej slávenia i po ňom“ (*tamtiež*).

Mnohé kresťanské modlitby nepochádzajú z liturgie, ale všetky, ak sú kresťanské, predpokladajú liturgiu, čiže sviatostné sprostredkovanie Ježiša Krista. Vždy, keď slávime krst alebo konsekrujeme chlieb a víno v Eucharistii, alebo mažeme svätým olejom telo chorého, Kristus je tu! To on koná a je prítomný, ako keď hojl slabé údy chorého alebo odovzdával pri Poslednej večeri svoj testament pre spásu sveta.

Modlitba kresťana si osvojuje sviatostnú prítomnosť Ježiša. To, čo je mimo nás, stáva sa našou súčasťou: liturgia to dokonca vyjadruje gestom tak prirodzeným, akým je jedenie. Svätá omša nemôže byť len

„počúvaná“, a výraz „idem si vypočúť omšu“ je aj nesprávny. Svätú omšu si nemôžeme len vypočúť, akoby sme boli len divákmi niečoho, čo sa klíše preč bez toho, že by nás to zaangažovalo. Svätá omša je vždy *slávená*, a nielen kňazom, ktorý jej predsedá, ale všetkými kresťanmi, ktorí ju prežívajú. A centrom je Kristus! My všetci, v rôznosti darov a služieb, všetci sa zjednocujeme s jeho konaním, pretože On, Kristus, je protagonistom liturgie.

Keď prví kresťania začínali žiť svoj kult, robili to aktualizovaním Ježišových gest a slov, so svetlom a silou Ducha Svätého, aby sa ich život, zasiahnutý tou milosťou, stal duchovnou obetou prinesenou Bohu.

Tento prístup bol skutočnou „revolúciou“. Svätý Pavol v liste Rimanom píše: „Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú,

Bohu milú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu“ (12,1).

Život je povolaný stať sa kultom Boha (bohoslužbou), ale to sa nemôže uskutočniť bez modlitby, predovšetkým liturgickej modlitby. Nech nám všetkým táto myšlienka pomôže, keď ideme v nedeľu na svätú omšu: idem sa modliť v spoločenstve, idem sa modliť s Kristom, ktorý je prítomný. Keď napríklad ideme na slávenie krstu, je tam prítomný Kristus, ktorý krstí. „Ale otče, toto je len myslené, len sa to tak povie...“ – Nie, nie je to len rečový zvrät. Kristus je prítomný a v liturgii sa modlíš s Kristom, ktorý je po tvojom boku.

zdroj: [Vaticannews.va/sk](https://www.vaticannews.va/sk)

preklad: Slovenská redakcia VR,
Martin Kramara

<https://www.vaticannews.va/sk/>

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/liturgia-je-
aktom-ktory-zaklada-kompletne/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/liturgia-je-
aktom-ktory-zaklada-kompletne/)
(20.08.2025)